

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714201241
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1714201241.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Otílie Belavej v právnej veci žalobcu : J. D., E. XX.XX.XXXX, I. O. G. XXX, XXX XX I., zastúpený Sodoma Vulgan, spol. s r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Kominárska 2,4, 832 03 Bratislava, ICO: 47 254 084, proti žalovanému : 1/ L. Ť.D., E. XX.XX.XXXX, I. E.E. Č.. XX, XXX XX Š., žalovanému 3/ Komunálna poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpeným AK Felix Neupauer & Partners, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, žalovanému 4/ L. Y., E. X.X.XXXX, I. Y. XXX, XXX XX Š., o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok, z 10. marca 2022, č. k. 5C/41/2014-342, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch II., III. a IV. **p o t v r d z u j e**.
Žalovanému 1/, 3/ a 4/ sa voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 1.110 Eur s príslušenstvom zastavil (I. výrok) a žalovanému 1/, žalovanému 3/ a žalovanému 4/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zastavenej časti každému v rozsahu 100% (II. výrok). Súd žalobu vo zvyšku zamietol (III. výrok) a žalovanému 1/, žalovanému 3/ a žalovanému 4/ voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie každému v rozsahu 100% (IV. výrok) a napokon žalobcovi voči žalovanému 1/, žalovanému 3/ a žalovanému 4/ priznal nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v rozsahu 100% s tým, že v rozsahu plnenia jedným zo žalovaných zaniká povinnosť ostatných žalovaných (V. výrok).

2. V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie ozrejnil dôvody podanej žaloby a poukázal na obsah zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.05.2021, č.k. 6Co/107/208-279 v predmetnej veci.

3. Súd prvej inštancie právne posúdil prejednávajúcu vec podľa § 11, § 13ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 420 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 427 ods. 1, ods. 2, § 446 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, ods. 2, ods. 4, § 9 ods. ods. 1 písm. b), § 15 ods. 1, ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby.

4. Skonštatoval, že rešpektujúc pokyn odvolacieho súdu sa v prvom rade zaoberal vecnou legitimitiou sporových strán. Mal za to, že aktívna vecná legitimitácia žalobcu nebola v konaní sporná, keďže žalobca bol poškodeným pri dopravnej nehode, ktorú zaviniel žalovaný 1/ ako vodič motorového vozidla, ktorého vlastníkom v čase dopravnej nehody bola p. A. a ktoré vozidlo bolo v čase nehody povinne zmluvne poistené žalovaným 3/. Poukázal na to, že v zmysle ustálenej judikatúry najvyšších súdnych

autorít (porovnaj aj R 29/1979, R 36/1984) si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody voči prevádzateľovi motorového vozidla a/alebo voči vodičovi, ak vodič je subjekt odlišný od prevádzateľa a súčasne ak nejde o zamestnanca prevádzateľa. Poškodený sa teda môže rozhodnúť, či nárok na náhradu škody uplatní len voči prevádzateľovi, len voči vodičovi alebo voči obojom subjektom súčasne. Ozrejmil, že žalovaného 1/ považoval za pasívne vecne legitimovaného keďže je v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka zodpovedný za škodu, ktorú spôsobil zavineným porušením právnej povinnosti, čo bolo v konaní preukázané trestným rozkazom, ktorým bol žalovaný 1/ uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a prečinu neposkytnutia pomoci. Všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného 1/ ako vodiča preto boli naplnené, a to protiprávny úkon - porušenie pravidiel cestnej premávky, spôsobenie škody žalobcovi, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou a zavinenie. Doplnil, že čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy pasívna vecná legitimácia žalovaného 1/ je odvodená od skutočnosti, že ako vodič motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená dopravná nehoda, je priamym pôvodcom prípadného neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov.

5. Taktiež pasívna vecná legitimácia žalovaného 3/ nebola v konaní naďalej sporná, keď samotný žalovaný 3/ svoju pasívnu vecnú legitimáciu nepriamo uznal poskytnutím plnenia žalobcovi (náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a časť náhrady za stratu na zárobku) a čo do nemajetkovej ujmy zdôraznil, že odvolací súd v zrušujúcom uznesení vyjadril jednoznačné stanovisko o existencii pasívnej vecnej legitimácie poisťovne v sporoch o jej náhradu, keď nemajetková ujma má byť súčasťou poistného plnenia. Pasívna vecná legitimácia žalovaného 3/ je preto v zmysle § 9 ods. 1 písm. b/ zák. č. 381/2001 Z.z. v prejednávanej veci daná aj napriek tomu, že žalovaný 4/ predal motorové vozidlo žalovanej 2/, keďže táto ho neprehlásila v evidencii vozidiel a preto nedošlo zmenou vlastníka k zániku povinného zmluvného poistenia. Napokon po vydaní rozhodnutia odvolacieho súdu žalovaný 3/ svoju pasívnu vecnú legitimáciu ďalej ani nenamietal.

6. Naproti tomu vo vzťahu k žalovanému 4/ mal za to, že tento nie je pasívne vecne legitimovaný v prejednanom spore. Uviedol, že v konaní mal za jednoznačne preukázané, že v čase dopravnej nehody tento nebol vlastníkom ani držiteľom motorového vozidla, ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda. Na ozrejmenie uviedol, že motorové vozidlo pred dopravnou nehodou predal a odovzdal p. A., ktorú okresný súd považoval za prevádzateľa motorového vozidla. Túto skutočnosť opakovane potvrdil aj žalobca, keď uviedol, že v čase vzniku škodovej udalosti bola vlastníkom vozidla pani A. (pôvodne žalovaná 2/), keď medzi p. A. a žalovaným 4/ došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy a k odovzdaniu vozidla, teda aj k prevodu vlastníctva k vozidlu samotnému. Aj keď táto zmena nebola zaevidovaná v evidencii vozidiel a zapísaným vlastníkom vozidla v evidencii vozidiel bol žalovaný 4/, napriek tomu ho súd nepovažoval za prevádzateľa motorového vozidla, nakoľko už nemal právnu ani faktickú možnosť disponovať predmetným motorovým vozidlom a preto súd voči nemu žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitimácie.

7. V odôvodnení ďalej uviedol, že po zastavení konania v časti o zaplatenie 110 Eur (náhrada škody na bicykli), v časti o zaplatenie 1.000 Eur (náhrada nemajetkovej ujmy), v časti o zaplatenie 1.021,80 Eur (náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia) a v časti o zaplatenie 1.574,84 Eur (náhrada za stratu na zárobku) sa predmetom konania stal nárok žalobcu na zaplatenie náhrady škody na bicykli vo výške 90 Eur, náhrady za stratu na zárobku vo výške 1.484,76 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.000 Eur.

8. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu škody na bicykli súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo preukázané, že v dôsledku dopravnej nehody sa stal bicykel nepojazdným, avšak výšku škody v sume 90 Eur žalobca nepreukázal. Zdôraznil, že v súlade s pokynmi odvolacieho súdu výšku škody mal žalobca preukázať odborným vyjadrením alebo znaleckým posudkom, ktoré dôkazy však žalobca nepredložil. Rozvinul, že žalobcova špecifikácia výšky škody neobstojí, keď vyčíslenie škody s poukazom na ponuku bicyklov výrobcu na webovej stránke výrobcu z apríla 2017 nemôže byť relevantné pre určenie pôvodnej ceny bicykla v roku 2010. S poukazom na uvedené považoval žalobcom určenú výšku škody (na základe ponuky výrobcu so zohľadnením amortizácie) len za približnú, čo však pre priznanie nároku na náhradu škody nie je postačujúce. Žalobca síce preukázal, že mu vznikla škoda na bicykli, avšak presnú výšku škody nepreukázal, preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

9. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v strate na zárobku počas práceneschopnosti okresný súd uviedol, že táto škoda je majetkovou ujmom, ktorá sa určí vo výške podľa právnej úpravy danej ustanovením § 446 Občianskeho zákonníka. Podľa § 446 Občianskeho zákonníka v znení v čase vzniku škody sa náhrada za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako úrazový príplatok podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Podľa § 879w Občianskeho zákonníka účinného a platného od 1.12.2019 sa ustanoveniami § 446, § 447, § 447b a § 448 spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. decembrom 2019; vznik týchto právnych vzťahov a vznik nárokov z týchto právnych vzťahov sa posudzujú podľa tohto zákona v znení účinnom do 30. novembra 2019. Skonštatoval, že medzi stranami konania v súdnej veci nebolo sporným naplnenie zákonného predpokladu pre priznanie nároku náhrady straty na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu, avšak sporná bola výška tejto náhrady. Doplnil, že na výpočet škody spočívajúcej v strate na zárobku počas pracovnej neschopnosti žalobcu aplikoval ustanovenie § 446 Občianskeho zákonníka v znení novely Občianskeho zákonníka (zákon č. 394/2019 Z. z.), ktorou bola zmenená právna úprava náhrady za stratu na zárobku počas pracovnej neschopnosti tak, že škoda spočívajúca v strate na zárobku sa určí vo výške rozdielu medzi priemerným zárobkom, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody a náhradou, ktorá bola poškodenému vyplatená, v dôsledku choroby alebo úrazu podľa osobitných predpisov. S poukazom na ustanovenie § 879w OZ dopadá novela Občianskeho zákonníka účinná od 1.1.2019 aj na výpočet predmetného, žalobcom uplatneného nároku. V tejto súvislosti okresný súd v primárne poukázal na rozpor v trvaní práceneschopnosti žalobcu, keď z listinných dôkazov na č.l. 28 (potvrdenie zamestnávateľa) a na č.l. 19 - 20 (lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 31.10.2013) súdneho spisu vyplývala práceneschopnosť od 07.08.2012 do 18.11.2012, avšak z listinného dôkazu na č. l. 29-30 súdneho spisu (lekársky posudok o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia zo dňa 11.02.2013) vyplýva obdobie práceneschopnosti od 07.08.2012 do 16.11.2012. Ozrejmil, že výšku straty na zárobku počas práceneschopnosti preukazoval žalobca potvrdením zamestnávateľa zo dňa 15.02.2013 o výške straty na zárobku (hrubej mzde) v sume 3.153 Eur a o vyplatení náhrady príjmu v sume 93,40 eur. Tento listinný dôkaz považoval súd prvej inštancie za nedostatočný, nakoľko v potvrdení od zamestnávateľa žalobcu je uvedená výška hrubej mzdy počas práceneschopnosti. Rozdiel medzi výškou hrubej mzdy a už poskytnutou náhradou (v časti žalovaným 3/ a v časti Sociálnou poisťovňou) sa však nerovná strate na zárobku, takto vypočítaná suma nevyjadruje skutočný zásah do majetkovej sféry žalobcu, nakoľko v hrubej mzde sú zahrnuté aj čiastky, ktoré by žalobca nebyť dopravnej nehody musel odviesť v prospech štátu, ktoré v dôsledku jeho pracovnej neschopnosti odvádzať nemusel. Z Potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 15.02.2013 preto nebolo možné určiť presnú výšku straty na zárobku žalobcu a z uvedeného dôvodu žalobu aj v tejto časti zamietol. Argument žalobcu o prípadnom negatívnom vplyve na výšku budúceho dôchodku žalobcu nepovažoval za účinnú obranu, keď náhrada za stratu na dôchodku je osobitný nárok upravený podľa § 447a Občianskeho zákonníka, ktorý si však žalobca v konaní neuplatnil.

10. Napokon aj vo vzťahu k žalobcovmu uplatnenému nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 4000 Eur po zohľadnení názoru odvolacieho súdu (podľa ktorého z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplýva, že by žalobca preukázal základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy) a skutočnosti, že žalobca napriek názoru odvolacieho súdu žiadne dôkazy na preukázanie svojho nároku neprodukoval, dospel k názoru, že žaloba aj v časti o náhradu nemajetkovej ujmy je nedôvodná. V odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal súd prvej inštancie na to, že žalobca vypovedal na pojednávaní konanom dňa 26.01.2017, na ktorom uviedol: „V celom rozsahu sa pridrižiam písomne podaného žalobného návrhu a nemám k nemu čo doplniť. Istinu, o ktorú sa znížil pôvodný žalobný návrh, túto som prevzal (2.596,64 Eur), túto sumu mi poukázal žalovaný 3/. Viac k veci nemám čo uviesť.“ V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že do pojednávania uskutočneného dňa 26.01.2017 žalobca v žalobe ani v inom ďalšom písomnom podaní neposkytol súdu žiadne skutkové tvrdenia, ktorými by odôvodňoval zásah do jeho práva na ochranu osobnosti. Skutkové tvrdenia týkajúce sa vzniknutej nemajetkovej ujmy poskytol až vo vyjadrení doručenom súdu dňa 24.05.2017, v ktorom deklaroval zásah do osobného, intímneho aj pracovného života, ktoré tvrdenia však žiadnym spôsobom nepreukázal, či už svojou výpoveďou alebo výpoveďou jeho partnerky, prípadne inými dôkaznými prostriedkami. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žalobca nepreukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Doplnil, že aj v prípade preukázania tohto nároku by považoval za primerané zadostučinenie skutočnosť, že žalovaný 1/ ako vinník dopravnej nehody, bol za tento čin odsúdený a potrestaný, konkrétne na trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov a na trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu tri roky. Toto morálne zadostučinenie spočívajúce v potrestaní pôvodcu neoprávneného zásahu do osobnostných

práv žalobcu by podľa názoru prvoinštančného súdu v prípade preukázania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za dostatočné. Okresný súd mal ďalej za to, že žalobca uviedol také skutkové tvrdenia odôvodňujúce zásah do práva na ochranu osobnosti, ktoré by ani v prípade ich preukázania (čo sa však nestalo) nepreukázali zásah do jeho osobnostných práv takej intenzity, ktorá by odôvodňovala priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je totiž vždy (v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu) existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú.

11. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, ods. 2, § 256 ods. 1, § 396 ods. 3 v spojení s § 262 ods. C. s. p.

12. Súd priznal žalovanému 1/, žalovanému 3/ a žalovanému 4/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie každému v rozsahu 100%, keďže boli úspešní vo veci, keď súd žalobu zamietol.

13. Čo do trov odvolacieho konania, súd priznal žalobcovi ich náhradu v rozsahu 100%, nakoľko mal v odvolacom konaní plný úspech, keď v dôsledku jeho odvolania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Čo do trov zastaveného konania v dôsledku čiastočného späťvzatia, súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným 1/ 3/ a 4/, keďže to bol žalobca, ktorý procesne zaviniel zastavenie konania svojím späťvzatím. Rozvinul, že konanie bolo zastavené v časti o zaplatenie 110 Eur (náhrada za škodu na bicykli) kvôli dôkaznej núdzi žalobcu, v časti o zaplatenie 1.000 Eur (náhrada nemajetkovej ujmy) kvôli úprave žalovanej sumy, ktorá sa žalobcovi javila ako neprimeraná, v časti o zaplatenie 1.021,80 Eur (náhrada za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia), ktorú sumu uhradil žalovaný 3/ až po podaní žaloby (čo by zakladalo jeho zodpovednosť za zastavenie konania), avšak procesné zavinenie za zastavenie konania v tejto časti pripísal súd na ťarchu žalobcu, keď žalobca pred podaním žaloby si svoj nárok riadne u žalovaného 3/ neuplatnil. V tejto súvislosti poukázal na § 15 ods. 1 Zákona o PZP, v zmysle ktorého žalobca je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, avšak zároveň je povinný tento nárok preukázať, avšak z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 3/ sa o žalobcom uplatnenom nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dozvedel až zo žaloby podanej na súd, teda žalobca žalovanému 3/ vôbec neposkytol možnosť, aby žalovaný 3/ plnil pred podaním žaloby na súd, nárok si u žalovaného 3/ neuplatnil, ani nepredložil potrebné doklady na posúdenie nároku žalobcu žalovaným 3/, napr. nepredložil žalovanému 3/ rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní nemocenských dávok. K čiastočným plneniam zo strany žalovaného 3/ došlo teda až po podaní žaloby z dôvodov na strane žalobcu, v časti o zaplatenie 1.574,84 Eur (náhrada za stratu na zárobku), ktorú sumu v časti 1.038,64 Eur uhradila Sociálna poisťovňa, to znamená že žiaden zo žalovaných nie je procesne zodpovedný za zastavenie konania v tejto časti, je to jedine samotný žalobca, ktorý si mal nárok v Sociálnej poisťovni uplatniť skôr, ako v tejto sume žaloval žalovaných. V časti 536,20 Eur náhradu za stratu na zárobku hradil žalovaný 3/ po podaní žaloby, avšak totožne ako pri náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, za zastavenie konania v tejto časti procesne nezodpovedá. Napokon sa okresný súd nestotožnil ani s názorom žalobcu o neúčelne vynaložených nákladoch čo do trov právneho zastúpenia žalovaného 3/ ako poisťovne s právnym oddelením. Práve naopak mal za to, že súladné s princípom rovnosti sporových strán v súdnom konaní je, aby žalovaný 3/ ako každý iný subjekt mal právo dať sa v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 89 ods. 1 C.s.p.).

15. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca, čo do II., III. a IV. výroku, odvolanie. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku zmenil a jeho žalobe v tejto časti vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie v rozsahu 100%. Mal za to, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a zároveň súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. V dôvodoch podaného odvolania úvodom zopakoval skutkové zdôvodnenie žaloby. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nezákonný a jeho odôvodnenie za nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa riadne nevysporiadal so všetkými dôkazmi, ktoré mu boli v konaní predložené. Vo vzťahu k náhrade škody vzniknutej na bicykli sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o tom, že mal súdu predložiť na preukázanie presnej výšky vzniknutej škody odborné vyjadrenie alebo znalecký posudok. V

tejto súvislosti poukázal na to, že si po čiastočnom späťvzati žaloby uplatňoval náhradu škody na bicykli vo výške 90 Eur. Vzhľadom na nízku hodnotu uplatňovanej náhrady škody mal za to, že vyhotovenie pomerne drahého znaleckého posudku alebo odborného vyjadrenia by bolo neúčelné a nevhodné. Zastal navyše názor, že vyhotovenie znaleckého posudku nebolo v danom prípade potrebné, keďže výška škody sa dala určiť z verejne dostupných zdrojov, čo aj urobil. Určenie výšky škody vzniknutej na bicykli bolo v danom prípade opreté o hodnotu bicyklov totožnej značky v spojení s Vyhláškou č. 492/2004 Z. z. Ministerstva spravodlivosti SR o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Podčiarkol, že v žiadnom vyjadrení žalovaní vyslovene nerozporovali ním uplatňovanú výšku náhrady škody, ktorá vznikla na bicykli. Súd mal preto v zmysle ustanovenia § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku považovať túto skutočnosť za nespornú a nevykonávať v tejto veci žiadne dokazovanie. Odvolateľ mal ďalej za to, že okresný súd rozhodol nezákonne, keď zamietol žalobu aj v časti nároku na náhradu straty na zárobku počas jeho práceneschopnosti. Uviedol, že okresný súd sa v bode 45 napadnutého rozsudku vyjadril, že žalobu v tejto časti zamietal, napriek tomu, že práceneschopnosť žalobcu a s tým spojená strata na zárobku nebola v celom konaní spochybnená, otázna zostávala jej presná výška. Žalobu v tejto časti napriek tomu zamietol, a to len z dôvodu, že mal za to, že z potvrdenia zamestnávateľa zo dňa 15. 02. 2013 nie je možné určiť presnú výšku straty na zárobku. Potvrdenie zamestnávateľa tak nebolo pre prvoinštančný súd dostatočným dôkazom, pretože je na ňom uvedená jeho hrubá mzda a nie čistá mzda. V tejto súvislosti namietal, že okresný súd úplne ignoroval skutočnosť, že hrubá mzda umožňuje zákonným postupom výpočet čistej, ktorej strata predstavuje skutočný zásah do jeho majetkovej sféry. V zmysle zásady iura novit curia tak mal súd urobiť. Ak sa súd nestotožňoval s ním uplatnenou výškou nárokovanej náhrady na strate na zárobku nemal žalobu v danej časti zamietnuť, ale mal ju priznať v sume, ktorá mu patrí. Nesúhlasil ani so záverom súdu ohľadom nepriznania mu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rozvinul, že prvoinštančný súd sa vo svojom rozsudku vyjadril, že podľa jeho názoru nepreukázal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a preto v tejto časti žalobu zamietol. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. 10. 2010, sp. zn. 1 Cdo 77/2009, v ktorom súd rozhodol nasledovne: „Pre úspešnosť pri uplatňovaní nároku na ochranu ich osobnosti podľa § 13 OZ v prípade, keď žalovaný neoprávnene (protiprávne) zasiahol do ich osobnostných práv zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný, nie je zásadne nutné, aby konanie samej dotknutej osoby (nebohého syna a brata žalobcov) muselo byť po právnej stránke bezzávadné. V súlade s ustanovením § 13 ods. 1 OZ na to, aby oprávnená osoba (v preskúmanom prípade žalobcovia) mala právo domáhať sa ochrany osobnosti, sa vyžaduje a zároveň stačí, aby išlo o neoprávnený (protiprávny) zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť, bez ohľadu na zavinenie. Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu (v preskúmanom prípade žalovaného), ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby (v preskúmanom prípade nebohého syna a brata žalobcov), na ktoré okolnosti správne súdy nižších súdom prihliadali. Zo spisu vyplýva, že žalovaný bol podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona právoplatným trestným rozsudkom uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví syna a brata žalobcov, keď ako vodič spôsobil z nedbanlivosti dopravnú nehodu, následkom ktorej syn a brat žalobcov zahynul, ktorým výrokom rozhodnutia boli súdy nižších stupňov v tomto konaní viazané. Tým bola preukázaná zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcov, a to do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou ich blízkeho príbuzného natrvalo narušený. Uvedenú zodpovednosť správne súdy nižších stupňov posúdili ako objektívnu zodpovednosť, ktorá zodpovednosťou je zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Spoluzavinenie samotnej dotknutej osoby, ktoré bolo taktiež z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom preukázané v preskúmanom prípade, má význam až pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 OZ, na ktorú okolnosť správne oba súdy nižších stupňov prihliadli popri prihliadnutí na závažnosť ujmy, ktorá žalobcom nepochybne vznikla. Súdy tak v preskúmanom prípade pri úvahe o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ správne prihliadli k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Nielen k podielu žalobcu, ale i k podielu priamo dotknutej osoby na priebehu dopravnej nehody a jej následku.“ Zdôraznil, že nakoľko v priebehu celého sporu bolo nepochybné, že protiprávnym konaním žalovaného 1/ bolo poškodené jeho zdravie, čím došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv. Súd mal preto určiť výšku nemajetkovej ujmy, a to podľa jej závažnosti a podľa okolností, za ktorých k porušeniu jeho osobnostných práv došlo. Ak mal okresný súd za to, že závažnosť ujmy bola nízka, mal vzhľadom na nepochybný zásah do jeho práv, mu priznať nárok na nemajetkovú ujmu v nižšej sume a nie žalobu v tejto časti zamietnuť, ako

nepreukázanú. Napokon mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, keď priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia žalovanému 3/. Dôvodil, že žalovaný 3/ je poisťovňa, ktorá má vlastné právne oddelenie a ktorá pravidelne rieši poisťné udalosti, akou je sčasti aj vec, ktorá je predmetom tohto sporu. Preto žalovaný 3/ by mal mať na právnom oddelení zamestnané osoby, ktoré sa špecifikujú na poisťné udalosti a skutočnosti s tým v spojené. S poukazom na dikciu ustanovenia § 251 C.s.p. mal za to, že vzhľadom na charakter sporu a predmetu podnikania žalovaného 3/, náklady vynaložené na právne zastúpenie Žalovaného 3/ neboli účelne vynaložené a preto ich náhradu nemal súd žalovanému 3/ priznať.

16. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

17. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

18. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Dôvody, pre ktoré žalobu zamietol, riadne ozrejmil, pričom sa vysporiadal so skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Keďže v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o tomto nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods.2,3 C.s.p.), odvolací súd využíva možnosť danú mu ust. § 387 ods.2 C.s.p. v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

19. K odvolacím argumentom žalobcu v odvolaní odvolací súd uvádza, že tieto sú zhodné s jeho argumentáciou v konaní na súde prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia s argumentáciou žalobcu ohľadom jeho nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vysporiadal a dospel k správnym právnym záverom. Odvolací súd považuje odvolaciu argumentáciu žalobcu za nesprávnu a to z viacerých dôvodov.

20. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho ako žalobcu priviedli priaznivé rozhodnutie. Námietky žalobcu uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností (skutkového stavu) a právneho posúdenia veci (porovnaj aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/60/2016). S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné.

21. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal len tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne v odvolaní uviedol a skutkovo vymedzil; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúcej svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné právo aj v odvolacom konaní.

22. Predmetom odvolacieho konania je náhrada majetkovej a nemajetkovej ujmy žalobcu, ktorú utrpel tým, že žalovaný 1/ spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej mu spôsobil zranenia - trieštivú zlomeninu

dolnej časti V. záprstnej kosti ľavej ruky s posunom úlomkov a pomliaždenia a odreniny oboch predkolení a ľavej nohy s dobou liečenia v trvaní 5 až 6 týždňov. Svoj nárok žalobca uplatnil proti žalovanému 1/, ktorý viedol osobné motorové vozidlo, žalovanému 3/ - poisťovni, v ktorej bolo v čase dopravnej nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie na motorové vozidlo, prevádzkou ktorého bola spôsobená škoda a žalovanému 4/, pôvodnému prevádzateľovi osobného motorového vozidla, ktorý bol v čase vzniku škodovej udalosti zapísaným vlastníkom vozidla v evidencii vozidiel. Vo vzťahu k majetkovej ujme si žalobca po úprave petitu (č.l. 166 Z. spisu) uplatňoval škodu vzniknutú na bicykli vo výške 90 Eur a náhradu straty na zárobku počas trvania práceneschopnosti po čiastočnom späťvzatí žaloby (č.l. 70 spisu) vo výške 1484,76 Eur. Titulom nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do svojich osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka po čiastočnom späťvzatí žaloby žiadal sumu 4.000 Eur.

23. Vo vzťahu žalobcom uplatnenému nároku na náhradu škody na bicykli sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal výšku uplatnenej škody. K žalobcovej námietke, že určenie výšky škody vzniknutej na bicykli možno odvodiť od hodnoty bicyklov totožnej značky z hodnôt vyplývajúcich z verejne dostupných zdrojov, odvolací súd uvádza, že by jej bolo možné prisvedčiť, ale to len za predpokladu, že by v konaní preukázal značku bicykla. Žalobca však ani toto nepreukázal, pretože jeho tvrdenie, uvedené v tomto konaní, že išlo o bicykel značky Olpram kupovaný v roku 2010, pričom v čase poškodenia mal tri roky, je v priamom rozpore s údajom uvedeným v Zázname o dopravnej nehode z 24.04.2013 F. K. Z., Č.: F.-XX/DI-Z.-XXXX (č.l. spisu 34-35), kde je uvedené, že bicykel je vlastnej výroby neuvedeného typu z roku 2010. Žalobca je v dôsledku toho nevierohodný. Nemožno prisvedčiť ani odvolacej argumentácii žalobcu, že žalovaní vyslovene nerozporovali ním uplatňovanú výšku náhrady škody, ktorá vznikla na bicykli. Žalovaný 4/ od počiatku namietal nedostatok jeho pasívnej vecne legitímácie v prejednávanej spore a žalovaný 3/ považoval žalobcom uplatnenú výšku náhrady škody za nepreukázanú.

24. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v strate na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu okresný súd rozhodol správne, keď poukázal na to, že z Potvrdenia zamestnávateľa žalobcu (č.l. 28) vyplýva iba hrubá mzda za celé obdobie trvania jeho práceneschopnosti (od 07.08.2012 do 18.11.2012), teda, že za 74 pracovných dní mal stratu na zárobku v hrubej mzde vo výške 3153,0 Eur. Súčasne z tohto potvrdenia vyplýva, že za prvých 10 dní PN mu bola vyplatená náhrada príjmu vo výške 93,40 Eur. Na výpočet straty na zárobku bolo však potrebné poznať priemerný zárobok, ktorý poškodený dosahoval pred vznikom škody. Pre výpočet priemerného zárobku je potrebné poznať výšku mzdy zúčtovanej zamestnancovi v rozhodnom období na výplatu v rozhodnom období a obdobie odpracované zamestnancom v rozhodnom období. Z daného potvrdenia, ktoré je jediným dôkazom, ktorý žalobca vo vzťahu k tomuto nároku produkoval v konaní, tieto údaje nevyplývajú a súd si ich ani nemá možnosť z verejne dostupných registrov zistiť.

25. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že protiprávnym konaním žalovaného 1/ bolo poškodené jeho zdravie a tým došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv a preto mal súd prvej inštancie určiť výšku nemajetkovej ujmy hoc aj v nižšej sume ako žiadal, a nie žalobu v tejto časti zamietnuť, ako nepreukázanú, odvolací súd uvádza, že táto odvolacia argumentácia je nedôvodná. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie vyslovenými v napadnutom rozsudku vo vzťahu k tomuto nároku. Na zdôraznenie správnosti uvádza, že nemajetkovou ujmou v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je značná, závažná ujma v nemajetkovej sfére života fyzickej osoby, ktorá sa bezprostredne nepremieta do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby a treba ju dôsledne odlišovať od majetkovej ujmy, vrátane ujmy na zdraví s majetkovými dôsledkami (pozri § 16 Občianskeho zákonníka) a inej nemajetkovej ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej integrity fyzickej osoby, za ktorú sa náhrada poskytuje podľa iných predpisov (pozri § 444 Občianskeho zákonníka). Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka je dosiahnuť vyváženosť medzi závažnou ujmou na hodnotách ľudskej dôstojnosti a jej konkrétnym finančným vyjadrením. Cieľom je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu a poskytnúť čo najúplnejšiu a najúčinnnejšiu občianskoprávnú ochranu osobnosti fyzickej osoby. Na rozdiel od toho, zmyslom náhrady ujmy vzniknutej ako priamy dôsledok zásahu do telesnej (fyzickej) integrity fyzickej osoby (§ 444 Občianskeho zákonníka) je poskytnúť relatívnu náhradu za ujmu spôsobenú poškodením zdravia, jeho liečenia alebo odstraňovania jeho následkov (bolestné), resp. za ujmu na zdraví, ktorá má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh (sťaženie spoločenského uplatnenia). Nemajetkovú ujmu totiž nemožno považovať a stotožňovať s náhradou škody/bolestného/sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré je možné podľa

zákoných pravidiel vyčíslit'. Ide skôr o vnútorný, psychologický aspekt, ktorý priamo v značnej intenzite vplýva na spôsob a kvalitu života poškodenej osoby (napr. spôsobený stres, šok, zníženie dôstojnosti alebo vážnosti osoby v spoločnosti a pod.). Z uvedených dôvodov preto samotná žalobcom v odvolaní uvádzaná skutočnosť, že protiprávnym konaním žalovaného 1/ bolo poškodené jeho zdravie a tým došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, nezakladá sama o sebe automaticky nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako sa mylne domnieva žalobca. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy (aj) v peniazoch prichádza do úvahy až vtedy, ak by nebolo postačujúcim morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak ako to uzavrel aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Túto skutočnosť, že nepostačuje (len) morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí preukázať žalobca. V danom prípade žalobca neprodukoval na preukázanie uvedeného nároku žiaden dôkaz, ktorým by preukázal svoju skutkovú argumentáciu ohľadom tohto nároku, ktorým by preukázal ním tvrdý zásah do osobného, intímneho aj pracovného života. Pokiaľ žalobca odkazoval vo vzťahu k uvedenému nároku na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/77/2009 odvolací súd uvádza, že v tam uvedenej veci išlo o skutkovo odlišný prípad, v ktorom sa riešila právna otázka vplyvu spoluzavinenia poškodeného na výšku priznanej nemajetkovej ujmy, navyše nároku vyplývajúceho z postmortálnej ochrany osobnosti.

26. Napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne aj pokiaľ ide o výrok, ktorým priznal žalovanému 3/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Zo žiadnych ustanovení Ústavy SR ani z Civilného sporového poriadku nemožno vyvodiť záver o tom, že by strane sporu (konkrétne v prerokovanej veci právnickej osobe), ktorá má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že trovy konania vznikuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva a súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne. Za zneužitie práva na zastúpenie advokátom sa nepovažuje udelenie plnomocenstva advokátovi osobou, ktorá zamestnáva osobu s právnickým vzdelaním. (Porovnaj aj nález Ústavného súdu SR z 15. októbra 2014, sp. zn. III. ÚS 457/2014-27). S poukazom na uvedené neobstojí odvolacia argumentácia žalobcu, o neúčelnosti nákladov žalovaného 3/ vynaložených na jeho právne zastúpenie z dôvodu, že žalovaný 3/ je poisťovňa, ktorá má vlastné právne oddelenie a ktorá pravidelne rieši poisťné udalosti a preto mal mať na právnom oddelení zamestnané osoby, ktoré sa špecifikujú na poisťné udalosti a skutočnosti s tým v spojené.

27. Vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému 4/ a vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie priznal žalovanému 1/ a 4/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, žalobca v odvolaní neuviedol konkrétnu odvolaciu argumentáciu (v odvolaní chýba akákoľvek konkrétna námietka voči tejto časti výroku), a preto sa odvolací súd posúdením správnosti tejto časti zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie nemohol zaoberať (viď bod 21 odôvodnenia).

28. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva sporovej strany na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

29. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybnili správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správne v odvolaní napadnutých výrokoch potvrdil.

30. O náhrade trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnému žalovanému 1/, 3/ a 4/ žalovanému trovy tohto odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd im ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

31. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).